

12-01-2014 Antonius van Padua

+ Welkom bij deze viering van de doop van Jezus, de liturgische afsluiting van de kersttijd. Op 25 december vierden wij de geboorte van Jezus die zich in Bethlehem openbaarde aan herders, een klasse die symbool stond voor arme mensen aan de rand van de samenleving. Daarna was er het feest van de openbaring, waar Jezus bekend werd gemaakt aan de wijzen uit het Oosten. Deze drie magiërs staan symbool voor mensen uit de hele bewoonde wereld. Iedereen mag kennis maken met hem die een teken is van hoop voor allen. Vandaag, op het feest van de doop van de Heer, openbaart Jezus zich aan de mensen die zich bewust willen toekeren naar God. Dit is de voltooiing van de kersttijd. De doop van Jezus is een tweede geboorte, een ommekeer, een nieuw begin na de eerste geboorte. De liturgie viert al oogsttijd. In de doop van Jezus oogst zij de vruchten van kerstmis. Die vruchten zijn openheid voor het mysterie van God die zich bekendmaakt in Jezus; verbondenheid met Jezus die zich als volwassen man in de doop overgeeft aan God; herinnering aan ons eigen doopsel.

Kyrie Gloria

Gebed

God, vernieuw in ons en in heel de kerk de geest van toewijding die wij in Jezus hebben leren kennen. Maak ons tot een licht voor elkaar. Laat ons niet uitdoven. Ontsteek steeds opnieuw in ons het vuur van uw liefde.

Jesaja 49:3,5-6 Jo. 1:29-34

Overweging

De meesten van ons hebben wel eens een begrafenis liturgie meegemaakt. Voordat wij bij zulk een uitvaart de kerk verlaten, brengen wij eer aan haar of hem die ons in de dood is voorgegaan. Wij eren het lichaam dat ons vertrouwd was, waarin een geliefde mens ademde. Wij eren het als Gods scheppingswerk, gemaakt naar zijn beeld en gelijkenis. Een van de manieren waarop wij die eerbied uitdrukken, is de zegening van de gestorvene. Wij zegenen het lichaam met water als teken van onze hoop, dat God, die alles nieuw maakt, ook deze dode zal vernieuwen tot eeuwig leven. Wij zegenen met water als herinnering aan de doop waarin deze mens aan God werd toevertrouwd. Water, teken van leven en van nieuw begin.

Dopen en water horen bij elkaar. Dat is geen uitvinding van recente tijden. Wij lezen hoe Jezus wordt gedoopt met water. Water is levensbeginsel. Water speelt een enorme rol in het leven van mensen. Het beschut een kind voor het geboren wordt. Dauwdruppels kondigen een nieuwe dag aan. Water drenkt de aarde en maakt ze vruchtbaar zodat we kunnen eten en drinken. Water is de rusteloze zee, de mateloze kracht. Water is de bron van leven en dood, van spel en rust. Water doet herboren worden, water is zuiverheid. Naar Jezus' woord wordt

de mens herboren uit water en de Heilige Geest. In Zijn naam dopen we met water, opdat de Geest van Jezus de gedoopte mag bezielen.

Water is het belangrijkste symbool in de liturgie van het doopsel. De symboliek ervan beweegt zich rond twee brandpunten: enerzijds staat het voor leven en vruchtbaarheid – anderzijds voor dood en vernietiging. Water bevrucht en water doodt, het brengt tot leven en doet verdrinken. Die twee brandpunten zijn aanwezig in het doopsel. Enerzijds staat de doop voor een 'ja'. De dopeling treedt binnen in het ware leven door de verbinding met de Geest, de gelijkvormigheid aan Christus en de opname in de kerkgemeenschap. Anderzijds staat de doop voor een 'nee'. Er klinkt ook een krachtig 'neen' tegen de zonde en de machten van het kwaad.

Gedoopt worden, gedoopt zijn, betekent bevrijding van zonden, opdat wij (zo zegt de tweede Petrusbrief 1:4) 'deel zouden krijgen aan Gods eigen wezen'. De liturgie van de doop drukt dit uit door het witte doopkleed dat over de dopeling wordt gelegd. De gedoopte krijgt te horen: "Trek de oude mens met zijn gedragingen uit, bekleed u met de nieuwe mens, die wordt vernieuwd tot het ware inzicht, naar het beeld van zijn schepper" (Kol 3, 9-10). Zo is de doop een sacrament, een werkzaam teken van Gods genade.

De vorige week las de vicevoorzitter van onze parochie, als steun bij onze voornemens voor het nieuwe jaar, een gedeelte voor uit een interview met kardinaal Martini. Deze pleit ervoor dat de kerk zich niet beperkt tot het uitdelen van sacramenten, maar de sacramenten aanwendt als een kracht die werkt bij ups en downs in ons persoonlijk en ons maatschappelijk leven. Zo kan een sacrament levenslang een werkzaam teken worden van Gods genade. Dat geldt voor de eucharistie, het sacrament dat wij nu vieren, zij zet aan tot verzoening en verbinding. Zo kan ook de herinnering werken aan onze eigen doop, die gebouwd is op de doop van Jezus. De herinnering aan de belofte die over ons is uitgesproken en die we kennen vanuit de doop van Jezus: 'dit is mijn geliefde kind in wie ik vreugde heb'. Als een volwassen man van dertig jaar komt Jezus bij Johannes aan de Jordaan. Hij bevindt zich in de open ruimte, moet een keuze maken. Hij staat op een kruispunt van zijn leven.

Met de doop van hun kind proberen ouders de belofte te realiseren die schuilt in elk mensenkind. De gedoopte zelf kan die belofte hernieuwen, elke dag of elk jaar met Pasen of op het feest van de doop van Jezus. Weer gedoopt worden, dat is: je vernieuwen, je laten richten door de liefde. Nu mogen wij ons de besprenkeling met water herinneren als een blijvende aanzet tot leven. Wij hoeven niet te wachten tot de besprenkeling bij de uitvaart.